

(druhý dopis panu Jiřímu Suchému) Vážený a milý pane Jiří Suchý,

tohle je druhý dopis v mém životě, který Vám píši. Ten první jsem napsal před pěti lety a připadá mi, že to bylo včera. Tuhle sobotu, 1. října 2011, jste se, slovy obvyklého klišé, dožil v plné duševní svěžesti významného životního jubilea. Zkrátka a dobře - je Vám neuvěřitelných osmdesát let a ať chcete či nechcete, jste proti Vaší vůli i otázkou, na níž se lítá u maturit i u zkoušek na vysoké škole. Já se na Vás pokaždé těším na jarním a podzimním setkání Jonášů a mezi setkáními pravidelně „spácháte“ nějakou novou divadelní hru. „Jonášové“, kteří na Vás chodí,

by vyčetli Ivanu Kottovi, kdybyste nepřišel a nezaspíval. Ti pamatují Redutu a Zábradlí, o níž má generace mladých šedesátníků jen četla. Vy jste měl to štěstí, že jste na své cestě potkal svého „duševního předskokana“ Jana Wericha a své protějšky Jiřího Šlitra a Jitku Molavcovou. Krom jiného byla a jsou ve Vašem divadle ke spatření a slyšení samá krásná děvčata. Psát historii vašeho divadelního života, to přísluší jiným. Nedávno jsme ve vší tichosti oslavili 110 let od narození Jaroslava Seiferta, kterého bych radil, bez ohledu na ocenění Nobelovou cenou, na český básnický vrchol a Vás bych s panem Seifertem posadil k jednomu stolu. Vedle Vás by skromně seděl Jaroslav Ježek, jehož sté výročí narození přešlo rovněž mlčením. Nějak si neumíme vážít velkých lidí, kteří jsou stíněni mediálními skandály jepičích nul, o nichž za několik let nebude nikdo vědět. Jaroslav Hašek napsal v doslovu k Osudům dobrého vojáka Švejka, že se Švejk nikdy nedostane do školních čítanek. Jak hluboce se můj milovaný autor mýlil! Když jsme jako žáci základní školy utíkali pokaždé k rádiu, protože začínal pořad Semafor má zelenou, netušili jsme, stejně jako první čtenáři Švejka, že z Vás jednou budou naši potomci ve škole propadat. Pro mě a mou generaci však nebudete nikdy bronzovou bustou (může se to psát i jako bysta), ale autorem, jehož texty i melodie jsem se naučil prakticky při prvním poslechu a dodnes si je, na rozdíl od jiných, pamatuji. Dokázal jste, že Vámi založený Semafor přežil nejen smrt Jiřího Šlitra, ale i další pohromy způsobené blbostí lidskou či přírodou. Před pěti lety jsem Vám podal ruku a poděkoval za to, že jste. Těch podaných rukou zažíváte po pěti letech jistě mnohem víc než při oslavě „pouhých pětasedmdesáti“ a to moje podání ruky by bylo jen mnohé z tisíců. Přesto Vám dnes, aspoň virtuálně, pane Jiří Suchý, podávám ruku a říkám: „Děkuji za všechno!“